

nale Foranstaltninger eller Samfundets almindelige Udvikling, under en Beskatning, der kunde sikre Samfundet Andel i, hvad det selv har skabt, men kan ikke tiltræde den Maade, hvorpaa Flertallet mener, at Værdistigningen skulde konstateres og Afgiften fastsættes. Mindretallet erkender, at der fra Flertallets Side er taget meget Hensyn til de Indvendinger, som i sin Tid blev fremsatte imod Magistratens oprindelige Forslag, og at Flertallets Forslag paa vigtige Punkter frembyder væsentlige Forbedringer og viser en langt større Hensyntagen til den enkeltes Tarv end Magistratens, men Mindretallet har desuagtet ikke kunnet følge Flertallet, naar dette har valgt at slutte sig til Magistraten i Hovedprincippet om Konstateringen af Værdistigningen gennem periodiske Vurderinger og at beskatte den gennem disse Vurderinger konstaterede Værdistigning af Grunden, selv om det paa et væsentligt Punkt har indrømmet den gennem Omsætningen konstaterede Værdi en meget betydelig Indflydelse paa Afgiften.

Det Princip, som Magistraten i sit oprindelige Forslag lagde til Grund for Grundværdistigningsskatten, er udelukkende Vurdering efter Ejendommens Brugsværdi, idet Magistraten mente det uretfærdigt at beskatte en Værdi, som Ejeren ikke selv har nogen Indtægt af. Ved dette Princip begaar man imidlertid, som ogsaa af Flertallet erkendt, en Uretfærdighed paa et andet Punkt, idet man i Virkeligheden kommer til at give Loven tilbagevirkende Kraft og berøver de Ejere, der ikke fuldt ud udnytter deres Ejendom, en Del af den Værdistigning, som alt har fundet Sted inden Lovens Ikrafttræden.

Ved at gaa over til Vurdering af Ejendommens Værdi i Handel og Vandel undgaar man det sidstnævnte, men til Gengæld støder man paa en anden Fare, idet man beskatter en Værdistigning, som Ejeren maaske endnu ikke har faaet nogen Indtægt af, og ført ud til de yderste Konsekvenser kan man risikere at tvinge Ejeren til at sælge sin Ejendom, maaske til stort økonomisk Tab for ham.

For at raade Bod paa denne Uretfærdighed har Flertallet indført Bestemmelserne om den opsatte Grundværdistigningsafgift, og skønt dette er en betydelig Forbedring, har Mindretallet dog ikke kunnet føle sig fuldt ud tilfredsstillet ved den foreslaaede Ordning.

I det hele taget rummer Princippet: Beskatning efter Vurdering, den store Fare for Ejeren, at Vurderingen ikke kommer til at svare til den sande Værdi, og at man derfor beskatter en Stigning, som i Virkeligheden ikke har eksisteret; men vil man desuagtet gaa til en Beskatning efter Vurdering, bør en Betingelse for Vurderingen ubetinget være, at Valget af Vurderingsmænd af alle Grader ikke foretages af Kommunen, men af andre, f. Eks. Staten, og det maa kræves, at Vurderingsmændene staar ganske uafhængigt af Kommunen; men selv i dette Tilfælde vil Vurderingen altid blive usikker, hvad ogsaa de forskellige Vurderinger, som vi nu kender, kun alt for tydeligt viser.

Ved en Afgift som den paatænkte gøres der et meget alvorligt Indgreb i den private Ejers Interesser, og det gælder derfor om at skabe et Grundlag for Afgiften saa sikkert som vel muligt for at forhindre Fejltagelser eller Vilkaarligheder overfor Ejeren, og Vurderingsprincippet frembyder netop mange Muligheder i saa Henseende. Særlig vil en Vurdering af Grunden alene efter selvstændigt, frit Skøn af Vurderingsmændene let skabe megen Usikkerhed og Utilfredshed hos Ejeren, og et saadant Skøn maa, særlig ved dyre Grunde, blive meget vilkaarligt. Der vil neppe findes saa ideelle Vurderingsmænd, at de er i Stand til at skønne med Sikkerhed, om en Grund er f. Eks. 300, 400 eller 500 Kr. værd pr. Kvadratalen, for ikke at nævne Summer, vi har haft Eksempler paa her i Byen, som 1 000, 1 100 eller 1 200 Kr. pr. Kvadratalen.

Flertallet har da ogsaa ved Ejendomme, der ikke udnyttes i Forhold til Grundens Værdi, gjort en Indrømmelse overfor urigtige Vurderinger, idet Skattemyndighederne skal være berettigede til at foretage en Revision af den opsatte Grundværdistigningsafgift, saafremt det ved Salg godtgøres, at den tidligere fastsatte Vurdering af Grunden har været for høj. Efter Flertallets Forslag er Skattemyndighederne dog ikke forpligtede til at lægge Omsætningsværdien til Grund, men kan frit skønne over, om den opnaaede Pris ogsaa er Grundens virkelige Værdi.

Flertallet indfører her noget ganske nyt, idet Skattemyndighederne gøres til et Overvurderingsraad, et Hverv, som de som oftest ganske vil mangle Kvalifikationerne til at udføre, og som de under alle Omstændigheder aldrig bør udføre, da de selv er Parter i Sagen. I det hele taget forekommer det Mindretallet, at den af Flertallet